

...en greep hem bij zijnen mooien fijnen bruinen haarstaart (Blz. 274)

Van in zijne prilste jeugd had hij veel verstand bezeten en zich op de studie met noesten ijver toegelegd.

Toen hij dertig jaar was, kende hij flink al de letters van het Abc van buiten en wist al die teekens met het penseel na te bootsen.

De Zoon des Hemels, die in China Keizer is, verhief Li-Chem tot mandarijn of edelman en maakte hem onderkoning in eene verafgelegen provincie van het Hemelsche Rijk.

Dit zal voor u weinig belang opleveren, daar men zulke hooge ambtenaars in alle gewesten aantreft en er over 't algemeen van hen bitter weinig te zeggen is.

Zouden ze wel allen hun Abc kennen ?

Allen lachten om deze wijze opmerking van den Siameeschen officier, die inderdaad zeer mooi wist te vertellen en een filosoof op den koop toe scheen te zijn.

Hij vervolgde zijn verhaal :

— Wat wel belang oplevert is dat Li-Chem eene dochter bezat, die zestien maal in haar leven den winter had gekend, in haar mat-bruin gelaat schoone schuine oogen en tusschen hare roode lippen witte parelen liet glinsteren, en op voetjes wandelde, zoo klein en fijn, dat al de Chineesche jonge juffers, die met haar in betrekking kwamen, slechts de gelegenheid afwachtten, om eens als bij toeval die lieve teentjes met den voet te pletteren.

In de verafgelegen provincie van het Hemelsch Rijk, waar Li-Chem als onderkoning den scepter zwaaid, woonde een koopman in porceleinen vaatwerk, die Tsu-Cham werd genoemd.

De man was schatrijk doch zoo dom als een pasgeboren chineesche vethond en kende geen A uit een Chineeschen theepot.

Dit levert voor u ook weinig belang op, daar er overal kooplieden aangetroffen worden, die

zoo rijk zijn als de zee diep is, maar te lomp om te helpen thee plukken.

Wat echter wel belang oplevert, is dat Tsu Cham een zoon bezat, die pas achttien maal den Zomer beleefd had, het schoonste chineesch jongelingsgelaat vertoonde dat ooit op een verlakte doos werd afgebeeld, en daarbij aan het achterhoofd nog eenen haarstaart had bengelen, van zulk zijdeachtig en glimmend haar, dat al de jonge mannen, die met hem in betrekking kwamen, met een schaar in den zak liepen en slechts de gelegenheid afwachtten, om eens op verraderlijke wijze den staart af te knippen.

— Daaruit blijkt, zei Steadily, dat in de afgelegen provincie van het Hemelsch Rijk, de menschen dezelfde deugnieten zijn als elders op de wereld.

— Ge zoudt het moeten gelooven, beaamde Donsdeele.

— Eens, zoo zette Ammat zijn verhaal voort, wandelde de dochter Li-Chem's in den grooten tuin van haren vader, met den zoon Tsu-Cham's, die, wat hij reeds gedurende de twee laatste maanden dagelijks had gedaan, over de rieten omheining was geklommen.

Een lichte bloes kleurde de wangen van de dochter Li-Chem's en hare schuine oogen glinsterden als vuursprankels, wanneer de zoon Tsu-Cham's hare hand in de zijne nam en haar liefdedoorden toefluisterde.

— Hebt ge mij lief ? klonk het suisend van zijne lippen.

Zij staarde bij die vraag bedeesd naar den grond en trapte zonder het te weten een zijde-worm dood, die daar schuldeloos voortkroop en juist wilde aan den arbeid gaan om een zijden bruidskleed te spinnen.

— Ja, zei ze eindelijk, en in 't Chineesch klonk dat zoodanig harmonisch, dat de zoon Tsu-Cham's een hevigen schok in zijn hart voelde, juist toen hij zijne liefdedoorden wilde bekrachtigen, en met geopenden mond de onderkoningsdochter bleef aangapen.

— Doe uwen mond toe ! fluisterde de Chineesche maagd. Ginder komt vader !

De zoon Tsu-Cham's wendde het hoofd om en bemerkte den onderkoning, die statig uit eene moerbeziëndreef stapte en op het paar toekwam.

De jongeling koos het hazenpad.

Doch Li-Chem, wiens voeten veel grooter waren, dan die zijner dochter, liep den minnaar achterna en greep hem bij zijnen mooien fijnen bruinen haarstaart, juist op den stond

dat de zoon van den koopman in porselein vaatwerk over de rieten omheining sprong.

Een onmenselijke schreeuw weerklonk, door merg en been snijdend, aan de andere zijde van de afsluiting, en dan, niets meer.

Toen de dochter van den onderkoning dien vlijmenden gil hoorde, verloor zij het bewustzijn.

Li-Chem bleef als aan den grond genageld van verbazing, en keek met afgrijzen naar zijne rechterhand, waarin hij Tsu-Cham junior's haarstaart geklemd hield, van welks uiteinde eenige bloeddroppels als zoovele robijnen op den grond leekten.

Deze verbazing duurde echter slechts eenige stonden, want een Chineesche onderkoning heeft reeds andere dingen gezien dan uitgerukte haarstaarten.

De man rolde bedaard den haarstaart op, stak hem in de breede mouwen van zijn purperen kleed en murmelde :

— Alles kan dienen !

De zoon Tsu-Cham's verkeerde een oogenblik in den waan dat de onderkoning hem met een wapen gewond had aan het hoofd.

Als hij echter thuis gekomen bemerkte dat het schoonste zijner sieraden afgerukt was geworden, was het hem alsof hij een slag met een moker ontving.

Hij wilde zijn staart niet overleven, en na nog vijftig maal den naam van de dochter Li-Chem's te hebben uitgesproken, nam hij een Japanschen dolk en plofte hem zeer diep in zijn hart.

Korten tijd nadien, werd Li-Chem door den Zoon des Hemels naar Pe-Tsci-Li teruggedroegen.

Zijne dochter die hem vergezelde, droeg slechts een aandenken mede uit de ver afgelegen provincie van het Hemelsch Rijk : in eene geleedigde theedoos, den haarstaart van haar eersten geliefde...

Sedert dien bleef het paleis van den onderkoning in die streken onbewoond.

De opvolger van Li-Chem betrok een ander verblijf, want in de oude woning der onderkoningen, in de moerbeziënlaan en nabij de rieten omheining, dwaalt des nachts een doode, die met ketenen rammelt en een helsch rumoer maakt.

Een Chinees, die eens zooveel thee met alkohol had gedronken, dat hij danig boven zijn theewater was, en langs de omheining zwijmelde, verhaalt aan wie het hooren wilt, dat

hij den geest van den zoon Tsu Cham's gezien en hem duidelijk heeft hooren roepen :

— Geeft mij mijnen staart weer !

Die verschrikkelijke geschiedenis heeft de Chineezzen doen nadenken en tegenwoordig raadplegen ze den wijzen Confucius, eer ze het voornemen opvatten de haarstaarten van de minnaars hunner dochters af te rukken.

Allen lachten dat ze schokten, terwijl de officier zijn paard staan hield, om weer onder zijne makkers plaats te nemen.

— Een kostelijke geschiedenis, sprak Dons-deele.

— En smakelijk verteld, sprak Steadily.

— Die moet ik trachten te onthouden, voegde Mol er bij.

— En zoo zijn we het jachthuis genaderd, deed de minister opmerken.

Het gebouw, waar de Koning op de trappen zijn gasten reeds wachtte, leek eerder een grooten Chineesch toren, met zijn verschillende verdiepen, allen van een dak voorzien, waarop de volgende verdieping gebouwd scheen, en dat vol klokken hing.

Allen volgden den vorst naar binnen.

Het paviljoen, uit slechts een vertrek samengesteld, was versierd met jachtrofeeën.

De vloer was bedekt met de huiden van verschillende wilde dieren en tegen den wand waren de koppen van olifanten, buffels, tijgers enz., opgehangen, tusschen oude en moderne wapens, slagranden en meer andere zaken.

Een vorstelijk maal werd opgediend, en daar de morgentocht den eetlust had gescherpt werd het ontbijt door allen groote eer aangedaan.

Daarna begon de jacht.

De dienaars hadden reeds des nachts het spoor van de tijgers gevolgd en leidden nu de jagers in de richting welke de wilde dieren hadden genomen.

Ze hadden pas een kwartuurs langsheen de rijstvelden hunnen weg voortgezet, als de olifant, waarop de vorst gezeten was, groote teekenen van angst begon te geven.

Met moeite kon men hem nog voortdrijven.

— Wij naderen de tijgers, zei Steadily, want de olifant heeft ze reeds in 't snuitje... Opgepast !

De geleiders verlieten nu den weg en traden in het veld.

Daar knalde plots een schot.

Het was de vorst die het had gelost.

Op hetzelfde oogenblik ging een woest gehuil uit het riet op.

Twee tijgers sprongen te voorschijn.

De eene wierp zich op het paard van den heer Steadily.

Een schot, door den Brit in den muil van het dier gelost, deed het dood neertuimelen.

De andere tijger, die gewond was geworden door den Koning, sprong naar den olifant, langs de rechterzijde van den reusachtigen dikhuid, die trachtte het roofdier met de tromp te treffen of te grijpen waarin hij echter niet gelukte.

De tijger had de klauwen in de banden geslagen, waarmede de zitbak op den rug van den olifant was vastgesnoerd, en kroop, zich alzoo oplichtend naar omhoog.

Van uit zijne zitplaats, kon de koning zijn geweer niet op den tijger richten, die tegen het lichaam van den olifant als geplakt was.

Een lang mes in de hand, wachtte de vorst het roofdier af, om het in den kop te treffen, als het zich tot aan den rand van den bak zou omhoog gewerkt hebben.

De dienaars, die tegenover hem gezeten waren, hadden insgelijks hunne messen gereed, om den koning, als hij met den eersten slag het dier niet deed wijken, bij te springen.

Wel te verstaan, indien de vorst daartoe het bevel gaf, want soms verlangde hij alleen den strijd met den tijger aan te gaan.

Deze laatste klauterde tegen den olifant op en huilend van de pijn wilde hij in den bak kruipen.

Het mes van den Koning trof hem in de keel
Zou hij nu loslaten en vallen ?

Neen, de steek was niet voldoende om het dier daartoe te dwingen, en nog vreeselijker huilend zette het zijn achterste pooten tegen de zijde van den olifant, om zoo in den bak te springen...

Was de Koning opeens door den schrik verlamd, of wat was hij van plan ?

Toch niet met zijne handen tegen het dier te worstelen ?

In ieder geval, geen bevel klonk, en de dienaars, het wapen in de hand en gereed om toe te springen, bleven roerloos.

Gansch het tooneel had slechts eenige seconden geduurd !

Op dit oogenblik begreep Janneken welk gevaar den Koning van Siam dreigde.

Hij wilde zijn paard naar den olifant drijven doch het dier dat op zijne vier pooten rilde en angstig hunkerde, wilde geen stap vooruit.

Janneken sprong op den grond, ijde naar den dikhuid, legde met vaste hand op het roofdier aan, en, op 't oogenblik, dat dit laatste in den bak zou wippen en zich op den koning werpen, en de dienaars daarboven met luid geschreeuw voor hunnen vorst sprongen, om den tijger hunne messen in het lichaam te drijven, klonk een schot en het beest rolde op den grond.

Een paar stuiptrekkingen en de tijger had geleefd.

Nu alles voorbij was, begreep de koning eerst welk gevaar hij geloopt had.

Hij verzocht den kleinen held naast hem plaats te nemen en overlaadde hem met lofbetuigingen en dankbetuigingen voor zijn moedig gedrag.

De jacht was afgelopen en de jagers keerden terug naar Bangkok, waar de twee tijgers triomfantelijk en onder de toejuichingen der menigte werden binnengebracht.

Op een feestmaal, dat ter gelegenheid van de jachtpartij plaats had en waar al de grooten van Siam aanzaten, werden onze reizigers insgelijks door den koning genoodigd.

Janneken, die naast den vorst was gezeten, werd door dezen laatste, bij het nagerecht, onder een nieuwen vloed van lof- en dankbetuigingen tot ridder van den witten olifant uitgeroepen.

Ook stelde de koning den jongeling voor aan het Siameesch Hof te blijven, waar eene schitterende toekomst hem wachten zou.

Janneken maakte echter aan den vorst bekend dat hij naar Europa reisde om, na eene jarenlange scheiding, zijne moeder weder te zien, en de koning drong dan ook niet verder aan.

Des anderdaags, in den morgen, begaf de heer Steadily, door Mol vergezeld, zich naar zijne boot, daar hij van plan was in den namiddag, na van alle zijne nieuwe Siameesche kennissen afscheid te hebben genomen, Bangkok te verlaten.

Het is niet mogelijk de verbazing van den Brit en de woede van zijnen knecht te beschrijven, toen beiden vernamen dat Daks aan boord van de *Shakespeare* was gekomen en het schip was weggestoomd.

— Wat beteekent dat nu! kreet Steadily.

— Begrijpt ge dat niet, riep Mol wanhopig. Hij ook heeft niet kunnen weerstaan aan de bekoring! Hij ook is met den steen weg!

— Wist hij dan dat de schat zich nog aan boord bevond?

— Ik heb het hem gezegd, ik heb hem zelfs de bergplaats onder uwe legerstede aangewezen.

— Dat is dom.

— Daar ben ik nu overtuigd van. Ik had zulk een onbeperkt vertrouwen in Daks.

— Tegenover een aantal millioenen moogte ge in niemand, zelfs in uw eigen geen vertrouwen stellen.

— Ik doe er maar al te wel de ondervinding van op.

— Hetgeen er met Pil was voorgevallen had u moeten op uwe hoede stellen.

— Inderdaad.

— En ik ben op den koop toe mijn schip kwijt... Ik ga dadelijk naar alle zijden uit telegrammen zenden... Wat mag die kerel mijnen kapitein hebben wijsgemaakt, om hem te nopen zee te kiezen!

— Ze zullen den schat deelen.

— Waarschijnlijk.

— Als wij hen niet kunnen doen gevangen nemen, zien wij den schat nooit meer weer.

— Ik geloof dat ze niet ver zullen loopen, of liever varen, want met een schip als de *Shakespeare* wekt men toch dadelijk de aandacht op...

— Wat is dat! kreet Mol. Zie eens!

— Waar?

— Ginder... Een schip dat naar hier koers zet... Het lijkt als twee druppels water op de *Shakespeare*.

— Het is mijn schip.

— Spoedig eene boot.

— Dat wordt raadselachtig.

Mol en de Brit waren in eene roeiboot gesprongen en de Siamezen, die de roeispannen hielden, werkten dapper tegen het water op, om spoedig de *Shakespeare* te bereiken.

Hoe meer zij het schip naderden, hoe beter ze natuurlijk zagen dat het wel degelijk de boot van Steadily was, die terug was gekomen.

— Heeft Daks een pleziertochtje op zee willen doen? zei de Brit.

— Is de man in de hersens geraakt? vroeg Mol. En dan die historie van het omslagen van zijnen voet! Ik kan er geen kop aan krijgen.

— We zullen spoedig weten hoe de vork aan den steel zit.

Als zij het vaartuig dichter genaderd waren, bemerkten ze dat men op het schip bezig was eene boot te water te laten.

De kapitein had echter de naderende roei-

boot opgemerkt en door zijn verrekijker gezien dat de heer Steadily zich in het schipje bevond.

Hij deed het te water laten staken en zoodra de roeiboot de *Shakespeare* genaderd was, eene ladder uitwerpen.

De twee mannen klauterden aan boord.

Zonder het woord tot den kapitein te richten, begaf de Brit zich naar zijne kajuit.

Deze was gesloten.

De bevelhebber van de *Shakespeare* was den heer Steadily op de hielen gevolgd.

Deze laatste keerde zich tot den kapitein en zei kort af:

— Wat beteekent dat?

— Als ik u bidden mag even in mijne kajuit te komen, zei de bevelhebber, dan zal ik u mededeelen wat er gebeurd is.

— Kan ik niet in mijne eigene kajuit uw verslag ontvangen?

— Ze is langs binnen gesloten.

— Wie heeft dat gedaan?

— De heer Daks.

— Doe twee matrozen hier komen en met een paar bijlslagen de deur openen.

— Dat zal wel niet noodig wezen... Als u een paar stonden naar me luisteren wil, zal u wel inzien dat het gansch nutteloos is de schoone deur te verbrijzelen...

— Maak het kort dan!

De heer Steadily nam plaats op eene ton, die nabij de kajuit stond.

— Ik luister.

De bevelhebber verhaalde hem hoe Daks was aan boord gekomen, wat hij den kapitein had medegedeeld en hoe de *Shakespeare* Siam had verlaten.

— Als de heer Daks terug op het dek verscheen, zoo vervolgde hij zijne geschiedenis, liep hij geruimen tijd heen en weer, als een gevangen dier in zijn hok, zonder een woord te spreken, soms met de armen breede bewegingen makend.

Dan trad hij terug in uwe kajuit en bleef wel een uur voor de tafel zitten, het hoofd in de handen, zonder op te kijken.

Den officier, die hem kwam vragen of hij niets verlangde te eten, snauwde hij toe:

— Laat mij gerust!

Daarna verliet hij weer de kajuit en begon zenuwachtig over het dek te loopen.

Dat duurde weer langen tijd en ik dorst hem niet aanspreken.

Eindelijk bleef hij staan, keek met verwilderde blikken rond, streek een paar malen

met de hand over zijn voorhoofd en riep dan op rauwen toon:

— Kapitein!

Ik trad op hem toe.

— Wat verlangt ge, Mijnheer.

— Ik... Wat ik verlang?... Niets!... Niets!

En hij keerde mij den rug toe.

Ik dacht: de man is stapelgek aan 't worden... Ik zal misschien goed handelen met terug naar Bangkok te stoomen. De heer Daks was misschien al in de hersens geraakt, als hij aan boord van de *Shakespeare* kwam en mij bevel gaf naar Calcutta koers te zetten.

— Hij wilde naar Calcutta?

— Ja... Wist gij dat dan niet?

— Daar spreken we straks over... Zeg me nu wat er verder gebeurd is.

De kapitein vervolgde zijn verhaal:

— Ik dacht er dus ernstig aan, terug naar hier te varen, als de heer Daks, na nog eenigen tijd op het dek heen en weer te hebben geloopt, mij opnieuw toeriep:

— Kapitein!... Volg me!...

Hij begaf zich naar uwe kajuit.

— Ga zitten! klonk het kortaf.

Ik gehoorzaamde.

Hij stapte een paar malen de kajuit af, bleef dan plots voor mij stil en kreet:

— Ik ben een dief.

Ik keek hem verbaasd aan.

— Hoort ge't, riep hij, hoort ge't?... Ik zeg u, dat ik een dief ben.

Ik bewaarde het stilzwijgen.

— Antwoord me dan!

Wat kon ik daar nu op antwoorden?

— Ge moet kalm wezen, zei ik.

— Kalm!... Ja, dat zou ik moeten wezen...

Maar dat gaat niet!... Ik ben een dief!... Ik wil geen dief zijn!... Neen, ik wil geen dief zijn!... Neen, neen, neen, duizendmaal neen!

En, als nam hij plots een besluit, sprak hij op kalmen toon, die danig afstak op de groote zenuwachtigheid, welke hem een second vroeger heel en al beheerschte:

— Vaar terug naar Bangkok!

Dat bevel deed me genoeg.

— Ik ga dadelijk de noodige bevelen geven, antwoordde ik, en wilde de kajuit verlaten.

— Kapitein! riep hij.

Ik keerde op mijne stappen terug.

— Ik heb u... neen, 't is wel: keer terug naar Bangkok...

Zulks geschiedde...

Een paar uren bleef de heer Daks in de kajuit, zonder zich bijna te verroeren, met strakke blikken voor zich uit kijkend.

Tegen den avond kwam hij terug op het dek.

Hij begaf zich naar den achterstevan en bleef daar geruimen tijd naar de zee kijken, tegen de borstwering aangeleund.

Plots hoorden wij een plons in het water...

De heer Daks was verdwenen...

Hij was in zee gesprongen...

Een matroos was bijna zoo spoedig als de heer Daks zelf in het water en gelukte er in hem met een slag op het hoofd te bedwelmen en hem dan vast te grijpen.

De sloep was intusschen te water gelaten en met groote krachtingspanning en een hevig kamp met de zee kwamen de manschappen er toe den uitgeputten matroos en den drenkeling aan boord te brengen.

De heer Daks werd met alle mogelijke zorgen omringd en wij waren zoo gelukkig hem tot het bewustzijn te kunnen terugroepen...

Hij heeft lang geweend als een kind en dan verzocht hem te laten rusten.

Ik heb aan zijn verzoek voldaan en toen ik in de kajuit wilde terugkeeren, om hem te vragen of ik niets voor hem doen kon, was de deur gesloten.

Na vruchteloos te hebben aangeklopt, herhaalde malen, heb ik alleen het volgende uit zijnen mond vernomen :

— Laat me met rust, in 's hemels naam, en verwittig me als we te Bangkok zullen wezen en de heer Steadily op de *Shakespeare* zal zijn.

Wil ik hem nu verwittigen ?

— Een oogenblik.

En zich tot Mol wendende :

— Wat denkt gij hierover ?... Wat moeten we doen ?... Ik vraag u dat, omdat het uw schat geldt...

Mol had de tranen in de oogen.

— Hem niets zeggen, antwoordde hij. Uit al wat de kapitein ons daar heeft verhaald, blijkt ten volle dat Daks een eerlijk man is... Een oogenblik slechts heeft de schat hem kunnen verblinden en op den slechten weg brengen... Hij heeft zooveel voor Janneken gedaan. Laat mij tot hem gaan.

— Goed... Intusschen kan ik den kapitein eens bij de ooren sleuren, omdat hij zonder mijn bevel met de *Shakespeare* zee heeft gekozen... Dat mag geen tweeden keer gebeuren en dat zal dan ook geen tweede maal geschieden, dat verzeker ik u.

En tot den bevelhebber :

— Verwittig den heer Daks.

De kapitein naderde de deur van de kajuit en riep luid :

— Mijnheer Daks... Mijnheer Daks...

— Welnu ? klonk het zwak.

— De heer Steadily is aan boord.

— Goed.

De grendel werd weggeschoven en de deur geopend.

De Brit wenkte den kapitein en verwijderde zich met hem.

Mol trad in de kajuit.

Daks sloeg de blikken neder als de knecht voor hem verscheen en sidderde over het gansche lichaam.

— Hoe stelt gij het, oude jongen ? zei Mol. En hij stak Daks de hand toe.

Deze maakte niet de minste beweging.

— Weet ge dan niet... sprak hij langzaam.

Mol onderbrak hem :

— De kapitein heeft alles verteld... Ik begrijp dat gij een oogenblik... Kom, druk me de hand en we spreken over niets meer...

— En, de heer Steadily ?

— Zal hetzelfde doen.

— En de makkers, de Rosse, Janneken...

— Die zullen nooit weten wat er voorgevallen is.

Hij greep de hand van Daks.

— Denk dat het een leelijke droom geweest is en daarmede uit...

— Dat is het ook geweest, dat mag ik u verzekeren. Wat ik doorstaan heb, kan ik u niet zeggen.

Lang hield hij de hand van Mol in de zijne gekneld.

— Het is eene les geweest, ging Daks voort, die vruchten zal dragen... Al de schatten van de wereld zullen mij niet meer van den rechten weg kunnen doen afwijken.

— Zeg dat niet !... Ge moogt nimmer denken, en het dus nog minder verklaren : fonteinje ik zal van uw water nooit drinken !...

— Ik kan u verzekeren, dat het de eerste maal is geweest en de laatste zijn zal. Ik heb te veel geleden gedurende die enkele uren.

— Hetzelfde heb ik gezegd, als Pil met mijn diamant weg was en ik heb het nog eens herhaald, als ik mijnen steen heb teruggekregen. En wat is er gebeurd... Enkele weken daarna heb ik in u volle vertrouwen gehad en u de schuilplaats van mijnen schat aangewezen...

— Een misplaatst vertrouwen !

— Och, beste heer Daks, waar het millioenen geldt, mag men niemand vertrouwen, daar heb ik nu de overtuiging van opgedaan...

Kom, laat ons nu den heer Steadily gaan opzoeken...

— Ik durf niet.

— Ik herhaal het: hij zal gebaren van niets te weten en nooit zal een onzer een woord loslaten over uwe zeerooverij!

Hij nam Daks onder den arm.

— Kom, want ge weet dat de heer Steadily zijn geduld verliest, als hij lang moet wachten.

Hij leidde Daks uit de kajuit en tot bij den Brit.

— De heer Daks, zoo sprak hij, verveelde zich allerergst, zoo alleen in het paleis van den minister, en daarom heeft hij besloten

naar het schip te gaan en een zeetochtje te doen...

De heer Steadily keek Mol en Daks aan — wiens gelaat eene vuurroode kleur had gekregen — en vroeg zich af of hij in lachen moest uitbarsten of zich zeer ernstig houden.

Hij koos het laatste en zei:

— Heeft het tochtje u genoeg gedaan?

Daks wist niet wat hij moest antwoorden.

Mol deed het in zijne plaats:

— Hij heeft er veel genoeg bij gevonden en baat ook, Mijnheer, want zijn verstuikte voet is door het zeewater heel en al genezen geworden!

HOOFDSTUK XXXVII

HOE DE ROSSE VERLOREN GERAAKTE

Denzelfden dag nog namen Steadily en zijne makkers afscheid van den minister.

Zij werden ook nog door den koning van Siam ontvangen, die opnieuw aandrang opdat Janneken aan het Hof zou blijven doch de jongen kon natuurlijk niets anders dan dit aanbod afslaan, om de redenen die hij reeds aan den vorst had toen kennen.

Daar was weinig tegen in te brengen.

De koning schonk hem een gouden boedhabeeldje en vroeg hem met Steadily, als deze op zijn huwelijksreis terug zou keeren naar Bangkok, met den Brit mede te komen, wat Janneken den vorst beloofde.

Een half uur later had de *Shakespeare* zee gekozen en stoomde naar Bombay...

Deze stad is, na de hoofdplaats Calcutta, de voornaamste stad van Engelsch Indië.

Zij is gelegen op het eiland Salsette, nu ook Bombay genoemd, ten Westen van Indië.

De stad, met een prachtige haven, ligt daar zeer schilderachtig, tegen een achtergrond van hooge bergen.

Een dam, waarop een spoorweglijn bestaat, verbint Bombay met het vasteland.

Als oorlogshaven is het wel de bijzonderste van Engelsch-Indië. Zij bestaat uit een fort, in 1769 door de Engelschen gebouwd, hetwelk het zuiderlijk gedeelte van de stad beslaat en uit de Black Town of zwarte stad.

Tweemaal, in 1803 en 1845 is Bombay gedeeltelijk afgebrand, en werd telkens doelmatiger en gezonder heropgebouwd.

Toch heerscht er dikwijls de pest, die er

wordt afgewisseld door hongersnood, en die twee plagen hebben belet dat Bombay de hooge vlucht nam, welke deze havenstad zou kunnen nemen hebben.

Als bijzondere gebouwen dient vooral het stadhuis vermeld, dat zestig meters lang en dertig breed is en door prachtige zuilengangen omgeven.

Ook is er eene groote en welvoorzene boekerij, die ver over de honderdduizend boekdeelen telt.

Daarenboven is de hoofdkerk zeer fraai en zijn de talrijke moskeeën en hindoetempels een bezoek overwaard.

Ook rijzen in de stad talrijke prachtige woningen van kooplieden op, is ze met standbeelden versierd en mag het in 1897 geopende Victoria-station als het grootste van de wereld gelden.

Naast verscheidene banken, het paleis van den gouverneur, de munt, het gerechtshof, heeft Bombay ook eene universiteit, geheel ingericht op den voet als de universiteit van Londen, en haar muzeum van natuurlijke geschiedenis is zeer bekend.

Als oorlogshaven telt zij een scheeparsenaal en timmerwerven, waar de grootste oorlogschepen kunnen gebouwd worden.

De stad heeft ongeveer 850,000 inwoners, waaronder een 50,000 kristenen en omtrent 5,000 Joden.

De Hindoes maken er het grootste gedeelte der bevolking uit, ruim zes en dertig ten honderd.

Voorts vind men er nog Mahomedanen en Parsis.

Verschillende groote scheepvaartlijnen stellen Bombay in verbinding met Europa, Afrika, Japan, China, Australië, enz., terwijl spoorweglijnen de stad in betrekking brengen met de overige streken van Engelsch Indië.

Naar China wordt zeer veel opium uitgevoerd. Andere uitvoerartikelen zijn: katoen, zaden, tarwe, peulvruchten, rijst, indigo, huiden, specerijen enz.

Ingevoerd worden Europeesche modeartikelen, sieraden, steenkolen, werktuigen, metaalwaren, edelgesteenten, zout, riggels, bier, spiritus, suiker, thee, tabak, wijn, wol, goud en zilver.

Wat de nijverheid betreft, zijn de scheepsbouw en het katoenspinnen de bijzonderste ondernemingen.

In 1530 werd Bombay door den sultan van Salsette afgestaan aan de Portugeezen, die er een fort en factorijen oprichten.

In 1661 werd Bombay door de Britsche regeering gebracht, aan de Oost-Indische maatschappij.

Door de opening van het Suez-Kanaal kwam de stad zeer goed vooruit en zou tot een hoogen bloei zijn gestegen, als niet de pest, zooals we hooger zegden, haar steeds teisterde.

Omr slechts een voorbeeld aan te halen, zullen we zeggen dat deze plaag in 1901 ongeveer 50,000 slachtoffers te Bombay maakte...

De heer Steadily was met zijne gezellen afgestapt in het Wellington-hotel, waar hem weder brieven uit het vaderland moesten toekomen.

Het was dien dag zeer warm geweest en daar het den vreemdelingen bekend was gemaakt dat de pest weer op verschillende punten der stad was uitgebroken, besloten onze reizigers het hotel niet te verlaten.

Zoodra de post uit Engeland zou toegekomen zijn, zouden ze de stad verlaten en terug in zee steken.

Dat beviel den Rosse hoegenaamd niet.

Zooals geweten is, was hij steeds op avonturen uit, of, beter gezegd, als hij aan land was, kon hij moeilijk in een hotel blijven, was er steeds een aandrang in hem straten en pleinen op en af te loopen, naar gebouwen en beelden te kijken, gedurig in beweging te zijn.

Dit laatste vooral drong hem steeds naar buiten, daar stil blijven onmiddellijk de verveling bij hem ontwaken deed.

Lezen kon hij niet en vond er trouwens geen

smaak in iets uit een dagblad of boek door Janneken te hooren voorlezen.

Het een of ander spel boezemde hem niet het minste belang in en hij kon er dan ook niet lang mede onledig wezen.

En daar ergens zitten of liggen, vadsig weg, om den tijd te slijten, dat kon hij nog minder, wijl steeds een zucht naar bedrijvigheid, handenarbeid of heen en weder loopen, in hem heerschte.

Zoo kwam het dan ook dat terwijl de heer Steadily zich aan 't schrijven van een langen brief voor miss Victoria Donsdeele had gezet, Janneken een boek met reisverhalen als het ware verslond en Mol met Daks een nimmer eindigend kaartspel hadden begonnen, de Rosse door de zalen van het hotel slenterde, van het eene raam naar het andere, langs de eene deur naar de andere, tot hij eindelijk aan de poort was gekomen, enkele oogenblikken aarzeland naar buiten bleef kijken en eindelijk de straat opliep, onder het uiten van:

— Het kan maar erg zijn!...

Van de eene straat kwam hij in de andere, bezocht de hoofdkerk en een hindoestempel, stond het standbeeld van een paar koningen en van keizeren Victoria te bewonderen, bleef langen tijd de paleizen van Engelsche en Perzische kooplieden aangapen, gebouwd op een met tamarinden beplant groot plein waar ook de standbeelden van lord Cornwallis en Wellington verrijzen, en begaf zich dan, na een paar malen den weg te hebben gevraagd, naar het Victoriastation.

Zooals de Congogids steeds zei: Het stond geschreven dat de Rosse steeds aan eene spoorweghal avonturen zou oploopen.

Terwijl hij het reusachtig gebouw stond te beschouwen, kwam een man, als een Europeaan gekleed, op hem toe.

Hij keek eenige oogenblikken den Rosse aan en zei toen, in niet al te duidelijk engelsch:

— Ik heb u meer gezien.

— Dat kan wel, zei de Rosse.

— Waar mag het toch zijn?

— Dat zult gij beter weten dan ik, vermits gij mij herkent en ik u niet.

— Gij spreekt niet al te best engelsch, sprak de vreemde man.

— Voor zooveel ik er van ken, schijnt het me toe dat gij er toch ook niet veel van vergeten zult.

— Ik ben Hollander.

— Zoo, ik ben Vlaming.

Een grijslach vertrok haar leelijk gelaat (Blz 284).

— Dan zullen we liefst hollandsch praten, zei de vreemdeling in zuiver nederlandsch.

— Als gij mijn vlaamsch verstaat, zal dat inderdaad veel gemakkelijker zijn.

— Zeg me nu eens waar ik u kan ontmoet hebben?

— Nooit te Antwerpen geweest?

— Neen.

— In Frankrijk?

— Evenmin.

— Algiers, Teneriffe, Boma, elders in de Congo?

— Nooit.

— Transvaal, Kaapstad, Zuidpool, Adelaide, Melbourne, Bangkok?

— Gij hebt dan eene reis rond de wereld gemaakt?

— Ik geloof dat we er toch al een groot gedeelte van gezien hebben.

— Ik toch ook, maar ik heb de twee Amerika's en Azië doorloopen... Toch meende ik u reeds ontmoet te hebben.

— Gij bedriegt u.

— Dat moet wel zijn... Willen we een glaasje whisky drinken, nu we toch kennis hebben gemaakt?...

— Kennis gemaakt, bromde de Rosse... Ik weet niet eens wie ge zijt?

— Ge hebt gelijk... Ik stel dan mij zelf voor: Adriaan Wisten van Zaaibergen Bomhals...

— Is dat maar één mensch? vroeg de Rosse.

— Ja, ik stam uit eene adellijke familie. Een mijner voorvaders was scheepsbevelheb-

ber en is gestorven in een zeeslag onder De Ruyter...

— Ha, zoo... Ik heet Louis de Rosse en ik kom uit eene familie van harmonicaspelers... Een mijner voorvaders is van honger gestorven onder eene brug te Parijs...

— Ge ziet er mij een plezanten jongen uit!

— Ik dacht van u juist hetzelfde.

— Welnu, een glaasje whisky?

— Dat drink ik nooit.

— Iets anders dan?

— Neen, ge zijt bedankt!

— Rookt ge?

— Sigaretten, ja.

— Zoo bedoel ik het niet.

— Wat dan?

De man sprak nu op halffluiden toon, als was hij bang dat vreemde ooren zouden vernemen wat hij den Rosse te zeggen had:

— Ik vraag of ge van opium houdt?

Reeds verscheidene malen had de Rosse hooren spreken van opium rooken en beweren dat de slaap, die daardoor verwekt wordt, de schoonste droomen medebrengt.

Zeër grooten lust had hij gevoeld, als hij een paar dagen te Bangkok doorbracht, waar Mol hem had verzekerd dat opium werd gerookt, zijne makkers alleen te laten en eene rookerij op te zoeken, om de proef eens te nemen met het zoozeer geprezen slaapmiddel.

Dat die lust hem nu weer be kroop, en dat hij er zich niet kon van losworstelen, als hij de man zoo geheimzinnig van opium hoorde spreken, hoeft niet gezegd.

— Waarom vraagt ge me dat?

— Wel, omdat ik er veel van houd en thuis dikwerf een pijpje rook... Ge zijt bijna een landgenoot van mij en ik zou u dat genoeg willen verschaffen, indien gij er liefhebber van zijt.

— Rechttuit gezegd, sprak de Rosse, ik heb nooit opium geproefd, maar, als het kon zou ik er wel eens willen aan beginnen.

— Ga met mij mede...

Wel werd het mistrouwen van den Rosse door dit aanbod opgewekt, maar de lust om het nooit gerookte goedje eens te beproeven was sterker dan elk ander gevoel, en hij zei:

— Ik ga met u mede.

Terwijl de vreemdeling hem langs talrijke dwarsstraten leidde, dacht de Rosse.

— Waarom vreezen?... Ik heb mijn revolver bij me en 'k heb reeds voor gevaarlijker dieren dan dien Hollander gestaan! Ik zou Steadily en de makkers moeten verwittigen...

Maar, dan laten ze me niet meer los... Voor morgen avond komt de postboot toch niet te Bombay en ik heb dus al den tijd... Vooruit, naar de opiumrookerij... Ik heb het immers altijd gezegd: meer dan me dood doen kunnen ze toch niet!...

Ze kwamen in eene zeer smalle straat, vóór eene woning, die uiterlijk een doodgewoon huis scheen te wezen.

— Is dat uwe woning? vroeg de Rosse.

— Toch niet... Ik was eerst van plan u daar te brengen, maar ik geloof dat we meer op ons gemak zullen wezen in deze rookerij... We hebben hier al wat we verlangen en kunnen voor een paar centen een rookkamertje bekommen... Wees om niets bekommerd: ik sta voor alles in.

Hij klopte driemaal, met lichte tikjes der hand en kort na elkaar op het deurtje.

Eene stem binnenshuis liet zich hooren en sprak een paar vreemde woorden.

De Hollander antwoordde, ook met een paar woorden, die de Rosse niet verstond.

De deur werd geopend.

Eene oude vrouw, den ruggegraat bijna tot een rechthoek gekromd, en die een mager, donkerkleurig en een als een ouden appel gerimpeld gelaat vertoonde, stond voor hen.

De Hollander richtte het woord tot haar, wat een gansche woordenwisseling voor gevolg had, tot hij de oude een paar munstukken in de hand stopte, haar vrij onzacht terzijde duwde en, door den Rosse gevolgd, een soort trap besteeg, die eerder eene ladder geleek...

Zij bevonden zich in een klein vertrek.

De twee kleine vensters waren met dichte gordijnen bekleed, zoodat de zon niet in het kamertje kon dringen.

Op den vloer lagen mooi gekleurde matten en in het midden stond een klein lampje, dat een zeer flauw licht verspreidde.

In den hoek van het vertrek bevond zich een beeld, dat een kleinen Hindoe verbeelden moest, in een wit kleed gehuld.

— Ga zitten, zei de Hollander en nam plaats op een der matten, naast het lampje.

De Rosse volgde zijn voorbeeld.

De vreemdeling sprak een paar vreemde woorden.

Het beeld in den hoek werd levend en trad op de twee mannen toe.

De kleine Hindoesche dienaar reikte ieder van hen eene pijp in bamboe over.

Uit een potje, dat hij te voorschijn haalde

uit een in den vloer verborgen kistje, nam hij met eene gebogen naald een droppel opium, dien hij aan het vlammetje der lamp warmde en heen en weer draaide, om hem op een gegeven oogenblik in de pijp te laten overgaan.

— Rook nu maar, zei de Hollander.

Een welriekende en blauwe rook steeg op en vulde langzaam het kamertje.

Stilaan scheen het den Rosse dat hij van den grond werd opgelicht en door de ruimte zweefde en schoone landschappen, geheel blauw en goud, ontrolden zich voor zijne blikken, terwijl eene zoete muziek zijn oor streelde...

— Nog eene pijp? vroeg de Hollander.

Geen antwoord.

De Rosse was reeds geheel onder den invloed van het bedwelmend vocht.

De vreemdeling gaf den kleinen Hindoeschen dienaar een wenk.

Deze borg het kistje met opium weg, nam de pijpen op en blies het lampje uit.

Daarna verwijderde hij zich.

De Hollander stond op zijne beurt recht en schoof de gordijnen voor de twee venstertjes terzijde, zoodat een helder licht zich in het vertrek verspreide...

Een oogenblik beschouwde hij den Rosse, die geheel bedweld aan zijne voeten lag.

— Hoe is het toch mogelijk, mompelde hij, dat de menschen zooveel vertrouwen stellen in den eersten den besten vreemdeling dien zij ontmoeten!

En met hem medegaan!

En zich door hem laten bedwelmen!

Zich gekoord en gebonden aan dien vreemdeling overleveren.

Hoeveel heb ik er reeds hier gebracht!

De spreuk is echt: het menschedom wil bedrogen wezen.

En vermits ze echt is, zullen we maar voortgaan met gebruik te maken van de lichtzinigheid der evennaasten die ik op mijn weg vind.

Hij knielde bij den bewusteloozen jongeling, neder en begon dezzen zakken te doorzoeken.

Zijn gelaat betrok.

Hij fronste de wenkbrauwen.

— Zou ik het deze maal zijn, morde hij, die bedrogen ben.

Daar had ik me nu niet aan verwacht!

De jongen is netjes gekleed en kan hier toch niet zonder geld te Bombay verblijven!

Misschien de knecht of de bediende van een rijk man?

Dat moet het zijn, maar met dat al ben ik gefopt in de groote prijzen.

Een gewoon revolver, een pakje sigaretten, een pennemes, en in den versleten geldbeugel nog geen vijf frank in zilveren munt!

Ik heb hier beneden meer te betalen!

Zoo zullen ze mij niet meer beet nemen.

Ik herhaal de spreuk, om ze toe te passen op mij zelf: het menschedom wil bedrogen zijn!

Hij borg de revolver, het pennemes en den geldbeugel in zijnen zak en wierp de sigaretten bij den slapenden Rosse.

— Als ge ontwaakt, kunt ge voorttrooken, zei hij.

En hij verliet het vertrek...

De Rosse droomde nog steeds voort.

Als de Hollander beneden was gekomen, vroeg de oude vrouw, die hem stond af te wachten:

— Die daarboven is een vriend van u?

— Ik ken hem niet.

— Een vreemdeling dan?

— Ja.

— Moet hij naar huis?

— Vraag het hem zelf.

— Stelt gij er geen belang in?

— Hoegenaamd niet. Ik ken hem van haar noch pluim. Een paar uren geleden heb ik hem de eerste maal gezien.

— Verkoop hem mij?

De Hollander keek de vrouw ondervragend aan.

— Wat wilt ge zeggen?

— Laat hem hier...

— Dat doe ik.

— Goed, maar zeg nooit aan iemand, zelfs niet voor den rechter, dat gij hem hier aan zijn lot hebt overgelaten. Meer vraag ik niet en ik geef u hier dadelijk een pond, buiten den prijs van 't opium?

— Wat wilt ge met den jongen doen?

— Dat gaat mij aan.

— Goed... Geef mij het pond maar.

— Zweer me, voor uwen God, dat ge nooit over deze zaak spreken zult.

De vrouw haalde een vuil stuk linnen te voorschijn, dat opgerold in haren zak stak, en nam een goudstuk, dat in het onreine doek verborgen zat.

Wisten van Zaaibergen Bomhals bekeek aandachtig het geldstuk, als vreesde hij er een valsche te zullen ontvangen en zei dan:

— Tot later...

— Dat het u wel ga, zei de vrouw; die achter hem de deur met den grendel sloot.

Zij liet een kreet hooren en de kleine Hindoe, die de pijpen met opium had gebracht, kwam van de ladder eerder gegleden dan geklauterd.

Het wijf zei hem eenige woorden en de jongen ijlde langs een deurtje, dat langs den achterkant, door een klein tuintje en eene nauwe steeg, toeliet het huis te verlaten.

De vrouw stommelde naar boven.

De Rosse vertoefde nog immer in het rijk der droomen.

De oude haalde eene dunne zijden koord te voorschijn en bond den slapenden jongeling armen en beenen stevig bij elkaar.

Zij legde een zijden doek naast het hoofd van den slapende.

Een grijnslach vertrok haar leelijk gelaat.

— Als de kleine wil schreeuwen, zei ze, dan kunnen ze hem dat doekje op den muil binden.

Zij ging op den vloer zitten, naast den gekoorden Rosse en sloot de oogen.

In afwachting dat de kleine terugkwam, kon ze wel een dutje doen.

Gevaar was er toch niet te duchten.

De Hollander was weg, met zijn pond, en de jongeling was daar...

Plotseling opende zij wijd de oogen, als werd ze door iets schrikwekkend uit den slaap gerukt, want er lag vrees in hare blikken te lezen.

Wist niemand dat de jongen bij haar thuis was? Had hij geene vrienden in de stad?

Dat had ze den Hollander vergeten te vragen.

Als de vrienden van den slaper hem eens kwamen opeischen?

Was hij niet meer daar, dan kon het haar minder maken.

Ze had niemand gezien in dien aard, en daarmede was het uit.

Maar, als er nu eens iemand kwam om te weten waar de knaap was?

Ze zou niet openen, maar dan zou die wellicht terug komen met de gerechtsdienaars, en ze stond al zoo slecht aangeschreven bij de politie!

Ze hoorde gerucht op de trap en ijlde naar het deurtje van de kamer...

Een man stond voor haar, gekleed als een Europeaan, sober maar rijk, zooals de Engelsche kooplieden gekleed gingen.

Maar, zoodra men het gelaat van den man zag, geel gekleurd en met fonkelende donkere oogen, wist men dat er onder dat Europeesch kleed een Hindoe verscholen zat.

De vrouw wierp zich op de knieën, hief de handen boven het hoofd en boog diep ter aarde.

— Sta op, oude knol, zei de man.

De oude gehoorzaamde.

— Waarom uwe dienaars zoo ruw toespreken? vroeg zij op zachten toon.

— Heb ik u rekenschap te geven?

Zij boog het hoofd.

De man keek naar de zoldering van het kleine vertrek en scheen den slapenden jongeling niet eens te bemerken.

— Wat verlangt ge?... Waarom hebt ge mij gevraagd hier te komen?...

Het wijf schreed een paar stappen achteruit en duidde met den vinger den Rosse aan.

— Opium? vroeg de Hindoe.

Zij grijnslachte.

— Natuurlijk!

— Een mooie, goed gebouwde jongen.

— Dat heb ik ook gedacht.

— Goed... ik heb twee dienaars bij me.

Maak dat ge weg komt...

De vrouw gehoorzaamde niet.

Integendeel, zij plaatste zich voor den slaper, als wilde ze hem tegen den Hindoe beschermen.

— Pak u weg! herhaalde deze.

De vrouw schudde « neen » met het hoofd.

— De prijs? vroeg ze.

— Zooals altijd, dat weet ge.

Weer schudde zij « neen » met den leelijken heksenkop, twee, driemaal « neen ».

— Wat beteekent dat nu?

— Hij kost mij vier pond.

— Dat is gelogen.

— Er was een deugniet bij hem, en ik heb dien moeten betalen: vier pond... Ik reken het opium niet eens...

— Ik ken u: 't zou de eerste maal wezen dat ge iets niet zoudt rekenen!... Ik wil u voor eenmaal gelooven, of liever, net doen alsof ik u geloof... Vier pond zult ge hebben.

— En niets voor mijne moeite, en geen farthing voor het gevaar dat ik loop.

— Gevaar?... Gij?... Pak u nu weg, want ik verspeel hier nutteloos mijnen tijd...

— Vijf pond, zei de vrouw.

— Wat, vijf pond!... Nooit zal ik u...

Maar hij scheen zich plots te bedenken:

— Goed, ge zult vijf pond hebben... Maak

u nu uit de voeten en zend mijne dienaars hier.

Het wijf verwijderde zich.

De Rosse was verkocht voor ongeveer honderd vijf en twintig frank!

De Hindoe trad in het vertrek tot bij den slapende en beschouwde hem eene wijf.

— Een mooie jongen... Een prachtig offer.

Twee mannen kwamen in het kamertje.

Zij droegen een opgerolden zak, die ze openden en op den vloer legden.

Daarna bonden ze, op een wenk van den Hindoe, het doek op den mond van den Rosse, om hem, als hij mocht ontwaken, het schreeuwen te beletten en trokken den zak over zijn lichaam.

Zij namen het pak op en droegen het langs de achterdeur naar de steeg, waar een soort draagkoets door hen was neergezet.

De Rosse werd in dat voertuig gelegd, de twee mannen namen dat laatste op en met vernelden pas verlieten ze het smalle straatje.

De Hindoe keerde terug in het huis van de oude heks, gaf haar de vijf bedongen goudstukken en verliet langs den hoofdingang de woning...

— Ik zou toch wel eens willen weten, zei Mol tot Janneken, waar de Rosse ergens zijne tent heeft opgeslagen... 't Is meer dan een uur geleden dat hij hier is weggegaan...

— Hij zal, met zijne gewone nieuwsgierigheid, het hotel gaan bezichtigen zijn, van in den kelder tot op den zolder...

— Op dien tijd kunt ge wel tien hotels van onder tot boven doorloopen!

— Ja, maar hij moet alles goed en van dichtbij kunnen zien.

— We zullen eens gaan kijken, waar de kerel thans aan 't snuffelen is.

— Ja, dan weten wij weeral wat doen om den tijd te verdrijven.

Ze doorzochten het gansche hotel, maar nergens was de Rosse te zien, niemand wist eenige aanduiding te geven of kon gissen waar hij zich bevond.

— Als hij de straat maar niet op is! zei Mol.

— Hij zou ons toch verwittigd hebben.

— We zouden hem niet hebben laten gaan. Dat wist hij ook wel en daarom is hij wellicht zonder iets te zeggen weggegaan.

— Wie zal het ons zeggen?

— Niemand heeft hem hier ontmoet.

Zij begaven zich bij Daks en deelde hem mede dat de Rosse niet meer in het hotel was.

— Dan zal hij er buiten zijn, zei Daks.

— Hoogst waarschijnlijk, sprak Mol spottend. Een mensch moet binnen of buiten eene woning zijn, dat lijdt niet den minsten twijfel.

— En we moeten hem buiten zoeken, vervolgde Daks, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Als hij de straat op is, zal hij wel terugkeeren, sprak Janneken.

— Misschien met de pest, zei Daks. Er werd ons streng opgelegd in het hotel te blijven.

— Ja, maar 't is moeilijk dat te verkrijgen van den Rosse, die gaarne alles ziet en daarenboven voor geen gevaar beducht is.

— Laat ons wachten... We zullen weldra vernemen waar hij geweest is...

Zulks gebeurde echter niet...

Tegen den avond, als de Rosse nog niet wedergekeerd was, stelde Janneken voor, met de tranen in de oogen, op zoek te gaan in de stad.

Het was nu zeker dat zijn makker het hotel had verlaten en ergens buitenshuis werd opgehouden.

— Ik ben bereid om de opzoekingen te beginnen, zei Daks. De pest boezemt mij geene vrees in.

— Ik doe mede, sprak Mol. De Rosse heeft mijnen diamant ontdekt, ik wil mede den Rosse ontdekken.

— Ge wilt opzoekingen beginnen, zei de heer Steadily, en ge weet niet eens waarheen de Rosse zich heeft begeven!...

Bombay is eene tamelijk groote stad, waar ge niet eens den weg kent!

En dan wilt ge op den koop toe langs de straten van die stad gaan dwalen, tegen den avond, als het weldra overal duister zal wezen!

Ge moet toch met mij bekennen dat het een onzinnig bedrijf zou wezen.

Misschien komt de Rosse terug in het hotel, als de duisternis gaat invallen.

Komt hij niet, dan kunt ge morgen vroeg op zoek gaan.

Ik zal u dan een brief geven voor den gouverneur, die u hulp kan bieden voor uwe opzoekingen, want alleen gaan zou tot niets leiden.

Er was tegen dien wijzen raad zeer weinig in te brengen en er werd dan ook besloten te wachten tot 's anderdaags.

De reizigers sliepen niet of zeer weinig dien nacht, en het was nog schemerdonker als allen, de heer Steadily inbegrepen, gelaarsd

en gespoord stonden, om op ontdekkingstocht uit te gaan.

— Ik ga met u mede, zei de Brit. Ik ben nu ook van oordeel dat er den Rosse een ongeval moet overkomen zijn en alles in het werk dient gesteld om hem zoo spoedig mogelijk weder te vinden.

Een der hotelbedienden zal ons bij den aanvoerder der politie brengen en daar zullen we reeds te weet komen of er soms een ongeluk gebeurd is, of de Rosse in een gasthuis ligt, of men iets over hem weet.

Nadat het ontbijt was opgediend, dat weinig eer werd aangedaan, begaven zij zich naar den aanvoerder van de gerechtsdienaars.

Daar kon men hun niet de kleinste inlichting omtrent den Rosse verschaffen.

Den vorigen dag werd niet een ongeval vermeld, waarvan een Europeaan het slachtoffer zou geweest zijn, en tusschen de pestlijders was niet een blanke opgeteekend.

De hoofdman der politie beloofde dat hij dadelijk al zijne manschappen in beweging zou zetten, om den verdwenen jongeling op te sporen.

Steadily en zijne twee gezellen begaven zich naar het hotel van den gouverneur, waar de poort lang gesloten bleef en de portier weigerde op dat vroege uur iemand bij den ambtenaar aan te doen melden.

Gelukkiglijk verscheen een bediende van het hotel die, als Steadily hem zijn naamkaartje had ter hand gesteld, de bezoekers onmiddellijk in het wachtkamertje bracht en zegde den gouverneur te zullen verwittigen.

Het duurde niet lang of de ambtenaar in een kamerrok gehuld, den slaap nog in de oogen, verscheen in het vertrek en verzocht de wachtenden in zijn werkkabinet te treden.

— Wat verschaft mij de eer, heer lord, u zoo vroeg te mijnen te mogen ontvangen?

Met korte volzinnen stelde Steadily den man op enkele minuten in kennis met het doel van hun bezoek.

De gouverneur dacht eenige oogenblikken na en zei dan hoofdschuddend:

— Eene vervelende gebeurtenis, heer lord, die u nog veel last kan berokkenen.

— Hoedat?

— Heb ik niet vernomen dat ge, zoodra de postboot te Bombay zou wezen, weer terug in zee zoudt steken om uwe reis naar Europa voort te zetten?

— Dat ben ik van plan.

— 't Zal niet meer kunnen gaan.

— Hoedat?

— Nu de politie met de zaak bezig is, zal men u niet laten vertrekken vooraleer er licht in opgaat.

— Kan men mij beletten Bombay te verlaten omdat mijn bediende verdwenen is?

— Ja, en men zal het doen, tenzij men voor u, wegens uwe persoonlijkheid, eene uitzondering wilde maken.

— Dat hoop ik.

— Ge kunt teenemaal daarvoor op mij rekenen, heer lord. Ik deed u dat opmerken, omdat eenigen tijd geleden, een paar maanden hoogstens, een Engelsch koopman die met zijn broeder hier gekomen was, meerdere dagen door het gerecht te Bombay werd weerhouden, omdat die broeder ook spoorloos verdwenen was.

— Hij werd ontdekt?

— Neen.

— Gij zegt dat zoo kalm, beste heer, alsof het eene doodgewone gebeurtenis gold.

— Dat is het ook.

— Verdwijnen er hier dan zooveel menschen, zonder dat men een spoor van hen terugvindt?

— Ja.

— Europeanen?

— Zoo bedoel ik het... Van de gelen die verdwijnen houden we niet eens rekening!

— Dan loopen wij ook gevaar?

— Als ge samen blijft, geloof ik niet dat ge iets te duchten hebt... In den laatsten tijd verdwenen alleen die blanken, welke zich alleen op straat waagden... Waagden is wel wat te veel gezegd, want er dreigt feitelijk in de straten van Bombay geen gevaar... Hoe het komt, hoe het geschiedt weet niemand, maar de blanken keeren niet meer terug naar hun hotel, en wat de gerechtsdienaars ook doen om ze terug te vinden, alles is nutteloos!

— Ze zinken toch niet in den grond!

— Dat is zeker.

— Dan moet er ergens eene rooversbende bestaan, wier leden de vreemdelingen mede lokken, om ze te vermoorden en te berooven, zei Daks.

— Dat hebben wij ook gedacht, beste heer, maar nimmer werd het geringste spoor van zulk een vereeniging van boosdoeners ontdekt...

— Dan blijft er ons niets over, zei Daks, dan ze zelf te vinden, want het staat nu bij mij vast, dat men hier tegenover roovers te doen heeft.

— Onze politie gelooft dat niet.

— Eene reden te meer, opdat ik mijne over-

tuiging zou behouden, zei Daks... Zou ik kunnen vernemen, waarde heer, welke uitslagen de opzoekingen der politie hebben gegeven, bij voorbeeld gedurende het laatste jaar... Dat zou mij van groot nut kunnen wezen bij mijne opzoekingen...

— Wat zijt ge dan toch van plan? vroeg hem de heer Steadily.

— Den Rosse levend of dood weder te vinden... Indien gij het verlangt, Mijnheer Steadily, kunt gij met Mol en Janneken vertrekken, als ge mij belooft den kleine bij zijne moeder te brengen.

Ik heb, zooals ge weet, tegenover u en de makkers iets goed te maken, en ik wil dat doen om onzen gezelschap op te sporen.

Vindt ge dat goed, Mol?

— Zeker, klonk het antwoord, en ik blijf hier, om u te helpen.

— Ik ook, zei Janneken.

— Ik bemerk reeds, sprak Steadily, dat ge weer samenspanst om mij ook hier te houden... Het is goed, de *Shakespeare* zal wachten... Als het zoo voortgaat, zal ik nooit te Londen weerkeeren.

— Acht dagen zullen mij voldoende zijn om geheel Bombay het onderst boven te zetten, zei Daks. Als ge me dien termijn toestaat, Mijnheer, dan hoop ik met u naar Europa te kunnen wederkeeren.

— En met den Rosse? vroeg Janneken.

— Als hij nog leeft: Ja!

— Ik geloof dat ge te veel op uw vernuft telt, zei de gouverneur, wien Steadily reeds had doen opmerken dat Daks een detective was... Ge zult hier te Bombay een doolhof vinden, waar ge zult verloren loopen... Ge kent de stad niet.

— Ik zal ze spoedig kennen... Als men mij maar een geleider geeft, die goed op de hoogte is van de minste hoekjes en de bewoners kent, dan zullen we spoedig een spoor vinden.

— Als ge wilt zal ik een mijner dienaars ter uwer beschikking stellen, een die de stad kent als zijn eigen zak en weet wat voor een soort bewoners er overal nestelen.

— Ik zal er u dankbaar voor wezen, Mijnheer de gouverneur... Kan ik uwen dienaar straks spreken.

— Dadelijk, indien ge wilt.

De gouverneur drukte op eenen schelknop en zei tot den binnentredenden dienaar:

— Zeg dat Khornor onmiddellijk moet hier komen.

— Het is een inlander? vroeg Daks.

— Een zuiver Hindoe, maar een die van zijne prilste jeugd af in Engelsche familiën heeft verkeerd, geruimen tijd te Londen heeft verbleven, dus gansch beschaafd en zeer ontwikkeld is voor een gelen man... Hij is mij trouw en verknocht als de hond zijnen meester...

De geroemde Khornor verscheen in het vertrek.

De gouverneur richtte als volgt het woord tot hem:

— Khornor, ik heb u eene taak op te leggen, die u de gelegenheid zal geven aan deze heeren te toonen dat ge een verstandige kerel zijt.

De jongen glimlachte, zoodat zijne sneeuw-witte tanden blonken, en antwoordde:

— Ik zal mijn best doen.

— Daar twijfel ik niet aan, maar het geldt eene zeer moeilijke zaak.

En in eenige woorden bracht hij den dienaar op de hoogte van de verdwijning van den Rosse en zei wat Daks van plan was te doen.

— Hem hier te zoeken, kreet Khornor... Zonder de geringste aanduiding te bezitten, zonder het kleinste spoor te kunnen volgen!... Hier te Bombay... Deze heer kent de stad niet?

— Neen.

— Dan is het aan te nemen dat hij het onmogelijke wil doen?

— Toch niet, zei Daks, als gij me maar met raad en daad wilt bijstaan.

— Ge kunt op mij rekenen, heer, als op uw eigen zelf... Wat gebiedt ge mij te doen?

— Neen, zoo niet, sprak Daks. Ik wil u niets gebieden, ik wil met u samenwerken... Daarom wensch ik u te raadplegen.

— Wat verlangt ge te weten?

— Zeg mij eens, wat er volgens uwe meening, is gebeurd met de blanken, die hier in den laatsten tijd zoo plotseling verdwenen zijn en nooit meer werden teruggevonden?

— Zij werden gedood en uitgeplunderd.

— Waar?

— Als ik dat wist!

— Gist ge niet waar dat kan gebeuren?

— Zeker... Volgens mij worden de vreemdelingen ergens binnengelokt, waarschijnlijk in eene opiumrookerij, waar ze bedwelmd geraken en dan eene gemakkelijk te overvallen prooi zijn.

— Dan moeten we langs dien kant zoeken.

— Misschien wel, maar dan moeten we

eerst al de opiumrookerijen kennen, die hier talrijk zijn... Misschien kan de politieoverste ons daar in helpen.

— Ik zou er liefst de plaatselijke politie tusschen uitlaten. Ge weet nooit hoever die mannen te betrouwen zijn.

— Zooals ge wilt.

En zich tot den gouverneur wendende:

— Als Mijnheer dan de lijst der rookerijen wilde vragen aan het plaatselijk bestuur.

— Dat zal onmiddellijk gebeuren.

— Intusschen kunnen wij reeds op zoek gaan, zei Daks... Ik heb een plan... We kun-

nen eens beproeven of het uit te voeren is...

— Moeten wij u helpen? vroeg Mol.

— Ge zult mij allen het plezier doen terug naar het hotel te keeren en daar op mij te wachten... Wij weten hoegenaamd niet wat er geschied is en moeten dus zeker trachten te vermijden, als we in 't oog worden gehouden door de schurken die den Rosse hebben gedood of gevangen houden, argwaan op te wekken.

Ze namen afscheid van den gouverneur.

De heer Steadily, Janneken en Mol keerden naar het hotel weder.

Daks en Khornor gingen verder de stad in.

HOOFDSTUK XXXVIII

BIJ DE WURGERS

— Luister nu eens goed naar hetgeen ik u zeggen zal, sprak Daks tot den Hindoe.

Ge weet dat op de jacht, om bij voorbeeld een tijger aan te lokken en onder schot te krijgen, een diertje, dat door zijn geroep, geblaas of gegil het bloeddorstig monster naar de plaats doet sluipen van waar het geluid komt, ergens aan eenen boom of een paal wordt gebonden...

De jager verbergt zich in den omtrek en wacht geduldig op de komst van den tijger.

Als deze zich op zijne prooi wil werpen, velt een goedgericht schot hem neder.

Soms komt het diertje er heelhuids van af, soms heeft een klauwslag het gedood vooraleer het schot den tijger treft...

We gaan onze jacht op de deugnieten, want volgens mij geldt het hier eene bende kwaadoeners, op dezelfde wijze inrichten.

Ik zal het lokdier en gij zult de jager zijn...

Begrijpt ge mij?

— Niet al te best.

— Ik zal u dan nader verklaren wat ik in het schild voer. Ik denk dat de booswichten nog op andere vreemdelingen zullen loeren en daarom ben ik van plan te Bombay door de voornaamste straten en langs de bijzonderste plaatsen te wandelen, zooals de Rosse, mijn verdwenen makker, wellicht gedaan heeft als hij het hotel had verlaten.

Het was zijne gewoonte zoo in eene vreem-

de stad overal rond te slenteren en geruimen tijd te blijven aangapen al wat hem belangstelling inboezemde...

— Eene slechte gewoonte in eene stad waar men niet bekend is en immer booswichten op de vreemdelingen loeren, om ze uit te schud-den.

— Ik heb hem dat dikwerf gezegd, maar hij heeft nooit naar wijzen raad willen luisteren...

Ge weet nu wat ik voornemens ben te doen.

Gij hebt mij enkel op niet al te grooten afstand te volgen en in 't oog te houden hetgeen er rondom en met mij gebeurt.

Als de tijger zich op me werpt, hebt ge 't schot te lossen.

Schiet echter niet te snel...

Het is misschien beter dat ge aan mij overlaat u te verwittigen als het noodig is op te treden...

Als ik driemaal achter malkaar nies, dan moogt ge er tusschen komen, op eene wijze die geheel van de omstandigheden zal afhangen en die ik dan ook aan uw wijs beleid overlaat...

— Opperbest, Mijnheer... Ik groet u en ga henen, om u op te volgen en niet uit het oog te verliezen...

Hij voegde de daad bij het woord en verwijderde zich na Daks met een wijden en uiterst eerbiedigen groet te hebben vereerd...

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762